

Matthew Costello
en Neil Richards

Een schim uit het verleden

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Even voorstellen: Freddy

Basil Whistlethwaite parkeerde zijn oude Volvo Estate op de personeelsparkeerplaats van The Bell Hotel en zette de motor uit.

Langzaam maakte hij zijn gordel los: de rit vanuit York had langer geduurd dan hij had verwacht en hij had last van zijn rug.

Hij boog zich naar voren en stelde de binnenspiegel bij zodat hij zijn baard en snor kon inspecteren. In de toenemende schemering bekeek hij zijn spiegelbeeld.

Ik word hier te oud voor, dacht hij.

Hij had donkere kringen onder zijn ogen en zijn huid oogde gerimpeld en grijs.

Maar goed, *the show must go on*, dacht hij, en hij draaide aan de einden van zijn krulsnor tot ze absoluut... perfect zaten. *We mogen de klanten niet teleurstellen.*

Eigenlijk had hij het feestje van vanavond liever willen afzeggen. Hij voelde zich moe en wat griepig. En deze herfstavonden begonnen hun tol weer te eisen op zijn borst: hij had al zijn wilskracht nodig om een hoestbui te vermijden. Dat zou namelijk echt rampzalig zijn! De ceremoniemeester mocht de betovering niet verbreken met niesbuien en gehoest!

Hij stapte uit de auto, pakte zijn oude leren koffer van de achterbank, streek zijn tweedpak recht en liep over het grind naar de hoofdingang van het hotel.

Bij de voordeur bleef hij staan en bekeek het gebouw eens

goed. Het was bijna exact een jaar geleden dat hij hier voor het laatst was geweest, en er leek niets veranderd.

Er veranderde nooit iets in hotel The Bell.

In het mistige licht van de vroege avond zag het gebouw er bijna romantisch uit.

Of... Hoe heette dat ook alweer?

Gotisch, ja, dat was het. Perfect voor een spookhuis.

Het voorname victoriaanse pand – naar verluidt het mooiste van Cherringham – was omringd door dichte, ouderwetse tuinen en getuigde nog steeds van de voormalige grandeur van het Britse Rijk.

Maar Basil wist dat het geliefde oude hotel de schijn dapper probeerde op te houden. Iedereen kon zien dat de verf op de kozijnen afbladderde, dat de dakgoten onwaarschijnlijk scheef hingen en dat de dakpannen afbrokkelden.

De vloerbedekking en bekleding werden met het jaar sleets.

Dat overkomt ons uiteindelijk allemaal, dacht Basil, maar ik durf te wedden dat The Bell lang na mijn dood nog zal bestaan.

Hij voelde die kriebel in zijn longen weer opkomen en vocht tegen de aandrang om te hoesten.

Daarna liep hij de vale marmeren trap op, duwde tegen de bruine gelakte deuren en ging naar binnen.

‘Basil, Basil, ouwe makker, hoe gaat het toch met je?’

Basil stond op van de bank met harde rugleuning waarop hij had zitten wachten en zag dat Lawrence Myrtle, de eigenaar van The Bell, naar hem toe schuifelde over de betegelde receptievloer. Hij stak zijn hand uitnodigend naar Lawrence uit, maar de oude man sloeg zijn armen om hem heen en omhelsde hem onverwacht, en tamelijk wankel.

‘Met mij gaat het goed,’ antwoordde Basil ietwat geeneerd. ‘We houden vol, hoor.’

‘Onvoorstelbaar dat het alweer Halloween is.’ Lawrence klampte zich nog steeds aan zijn arm vast. ‘Waar blijft de tijd, hè?’

‘Zeg dat wel,’ zei Basil, die wachtte tot de man hem losliet.

In de schemerige receptiehal zag Lawrence er nog zwakker uit dan de laatste keer dat hij hem had gezien. Het jasje van de oude man was versleten bij de manchetten, en hoewel zijn stropdas netjes in zijn overhemdsboord zat, leek Basil wel een flintertje ei te zien op de plek waar de das breder werd.

En ook nog wat ketchup?

De eigenaar van The Bell moest nu zeker in de tachtig zijn. Hoe was het mogelijk dat hij nog steeds dit etablissement runde?

‘Hoe gaat het met de kinderen? Wonen ze in de buurt?’

‘O, Mandy zit in Londen,’ reageerde Lawrence. ‘Ik zie haar niet vaak. Ze heeft het zeker te druk.’

‘En je oudste?’

Het kostte Basil moeite om zich de naam te herinneren.

‘Crispin. Ja, die is naar een conferentie. Hij is morgen terug. Daarom heb ik vanavond de leiding! *Tout seul*, zoals onze vrienden aan de overkant van het Kanaal zeggen!’

‘Aha! Jij zult hier altijd de echte baas zijn, Lawrence.’

Daar moest de eigenaar om glimlachen. ‘Ze zullen me in een kist naar buiten moeten dragen.’ Zijn schaterlach weerklonk in de betegelde gang.

Basil grijnsde.

Hij bedacht dat hij morgen na het ontbijt met Crispin bij moest praten en alvast moest reserveren voor het volgende jaar.

Ik weet wie tegenwoordig echt de touwtjes in handen heeft, dacht Basil. Crispin houdt de administratie bij en tekent de cheques.

‘Zorgen we goed voor je?’ vroeg Lawrence, terwijl hij vaag met een hand in de richting van de receptie zwaaide, alsof hij Basils gedachten had gehoord.

Basil keek naar de jonge receptioniste die op haar mobiele telefoon zat te turen.

‘Ik word als een koning behandeld,’ vleide Basil. ‘Ik ben natuurlijk nog niet in mijn kamer geweest. Het leek me beter

alvast met de voorbereidingen te beginnen.’ Hij pakte zijn koffer op.

‘Aha! De oude spookachtige trukendoos, hè?’

Basil knipoogde. ‘Trucs zijn niet nodig. We kunnen er altijd op rekenen dat Freddy komt opdagen.’

‘Ha, dat is jouw regel en daar houd je aan vast.’ Lawrence gaf hem een schouderklopje. ‘Maar ik loop hier inmiddels al vijftig jaar rond, weet je, en ik heb dat griezelspook nog steeds niet gezien!’

‘Je moet je ervoor openstellen, Lawrence. Dan zul je die geest zien.’

De oude man grijsde en schudde zijn hoofd. ‘De enige geest die ik waarschijnlijk zal zien is die vervelende belasting-inspecteur – wat een plaaggeest is dat!’

‘Nog steeds in de contramine, hè?’

‘We weten te overleven, op de een of andere manier. Een evenement zoals dat van jou is ontzettend nuttig. Levert wat extra geld op. We zouden niet zonder kunnen.’

‘Ik ben blij om hier weer te zijn, zoals altijd,’ zei Basil. ‘Hoeveel zijn het er vanavond?’

‘Uitverkocht, ouwe jongen! De kaartjes gingen als warme broodjes over de toonbank.’

‘Geweldig. Dezelfde kamer als vorig jaar?’

‘Het ziet er fantastisch uit. Ik zal het je laten zien.’

Lawrence draaide zich om en schuifelde met een verrassende snelheid weg in de richting van de eetzaal, met Basil achter zich aan.

De grote eetzaal was leeg en Basil zag dat slechts een handvol van de circa twintig tafels gedekt waren voor het diner. Er hing een vage geur van gekookte kool en Basil moest denken aan de schoolmaaltijden van vroeger.

De roemruchte cuisine van The Bell!

‘Deze kant op,’ zei Lawrence.

Basil liep achter hem aan naar het privé-eetzaaltje aan de achterzijde van het hotel.

Dit leek er meer op.

Het opvallendst in deze ruimte was een enorm portret van de oorspronkelijke eigenaars van het huis, dat hij altijd had bewonderd. Het duo vormde een mooi koppel: hij in uniform, zij aan zijn zijde in zijde.

Er knetterde al een vuurtje in de prachtige open haard en in de nissen van de muren waren kaarsen neergezet. Boven de open haard hing een imposante vergulde spiegel, groot genoeg voor een balzaal.

Met genoegen bekeek Basil de lange tafel in het midden van de kamer, die al keurig gedekt was met zwaar victoriaans bestek, een rij kandelaars en schalen met lelies. Boven de tafel hing een enorme kristallen kroonluchter: zelfs nu schitterden de druppels in het elektrische licht. Basil kon zien dat er kaarsen in de kroonluchter stonden, die voor het diner werden aangestoken; zoals gewoonlijk zou dat de perfecte historische sfeer oproepen.

‘Fantastisch gedaan, ik ben onder de indruk,’ zei Basil. ‘Het is alsof je in de tijd terugreist...’

‘31 oktober 1900, om precies te zijn.’

‘De avond waarop die arme Freddy stierf. Of moet ik zeggen... werd vermoord...’

‘Om koude rillingen van te krijgen, niet?’

‘Dat is de bedoeling. En wacht maar tot ik de gasten echt de stuipen op het lijf jaag – dan gieten ze die wijn met grote teugen naar binnen!’

‘Ik ben reuze nieuwsgierig, ouwe vriend. Dat de kassa’s maar flink mogen rinkelen!’

Basil liep de kamer rond, inspecteerde de open haard en keek onder de tafel om zijn zichtlijnen uit te zoeken.

Sommige van zijn geestverschijningen waren verdraaid moeilijk op te stellen...

‘Heb je nog iets nodig?’ zei Lawrence, die met zijn rug naar de haard stond.

‘Ik heb alles bij me. Zorg er alleen voor dat ik de kamer in het uur voor het diner voor mezelf heb, als dat mogelijk is.

Zeg tegen meneer Stover dat hij me niet moet storen.'

Basil was geen fan van Lawrence' toegewijde assistent. Ongemanierd? Hufterig? Basil wist niet goed hoe hij Stover moest omschrijven.

'En geen bedienden, geen onderbrekingen, zoals altijd.'

'De geheime kneepjes van het vak, hè?'

'Zoiets. Ben jij er ditmaal ook bij?'

'Dat had ik graag gewild, ouwe vriend. Maar nu Crispin weg is, moet ik de zaak runnen tot de nachtportier er is. Ik ben vanavond van de blauwe knoop, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Jammer,' zei Basil, en hij kwam naast hem staan bij de open haard. 'Misschien kunnen we samen nog een afzakkertje nemen als ze allemaal naar bed zijn?'

'Mij best. Net als vroeger, hè?'

Basil bespeurde een lichte droefheid in de stem van de oude man.

'Zeker weten.'

De antieke klok op de schoorsteenmantel begon te slaan en Basil wachtte tot het weer stil was.

'Zes uur,' zei hij. 'Tijd om aan de slag te gaan.'

En hij liep terug naar de receptie, terwijl Lawrence in de vlammen bleef staren.

2. Voorbereidingen voor een spokenjacht

‘Freddy? Ben je daar, ouwe vriend?’ Basil tikte op de stoffige deur die toegang gaf tot de zolderslaapkamer en wachtte.

Telkens als hij in The Bell logeerde, volgde hij dit kleine ritueel. Al jaren. Hij wist niet zeker of het bijgeloof was – of gewoon gezond verstand. Zijn hele act hier – de soiree, zoals hij het graag noemde – was gebaseerd op het tragische verhaal van Freddy Rose. Dit was vele jaren geleden Freddy’s slaapkamer geweest. En de plek waar ze zijn lichaam hadden aangetroffen. Basil vond het daarom niet meer dan hoffelijk om de al zo lang overleden bediende bij het gebeuren te betrekken. Want één ding had hij in de loop der jaren door bittere ervaring geleerd... Je kon niet voorzichtig genoeg zijn met geesten. Wat dat aanging was hij bloedserieus.

Hij klopte nogmaals.

‘Ik kom nu naar binnen als je dat goedvindt, Freddy. Ik ben het maar, Basil.’

Maar ik neem aan dat je dat wel weet, dacht hij. Als je echt in je kamer bent.

Hij haalde diep adem en duwde voorzichtig de zolderdeur open. Het licht van het kale peertje op de overloop viel in de duistere slaapkamer van de oude bediende.

Basil zocht met zijn hand rond de deurpost tot die de schakelaar vond, en hij knipte het licht aan.

‘Lieve god!’ Hij deinsde met bonzend hart achteruit en zakte bijna door zijn knieën.

Tegenover hem stond een man met uitgestrekte arm.

Opeens besepte Basil wie dat was...

Recht tegenover de deur stond een passpiegel tegen de muur.

Zijn eigen spiegelbeeld had hem bijna een hartaanval bezorgd!

Wat ben je toch een domme dwaas, Whistlethwaite! Jij zou juist anderen bang moeten maken!

Hij kwam weer op adem, duwde de deur open en liep de kamer in om poolshoogte te nemen.

Perfect. Sinds vorig jaar was er nauwelijks iets veranderd, op de spiegel na uiteraard. Maar Basil was al aan het bedenken hoe hij die kon gebruiken in zijn spokenjacht door de kamers op de verdieping. Als hij er al van schrok, zou zoiets de deelnemers zeker de stuipen op het lijf jagen.

Hij moest alles alleen nog goed opstellen.

Hij liep naar het minuscule raampje en opende de luiken. Ze kraakten en kreunden als in een Dracula-horrorfilm. Heel goed, dacht Basil.

Het raam leek dicht te zitten, maar na een duw met zijn handpalm ging het open, en een koude windvlaag drong naar binnen. Basil bewoog het oude raam een paar keer heen en weer zodat het weer vrij liep, sloot het en trok ook de luiken dicht.

Hij draaide zich om en bekeek de kamer zorgvuldig.

Het eenpersoonsbed, in een oud ijzeren frame. De ladekast. De grote kledingkast, die bijna een hele muur in beslag nam. Een victoriaanse waterkruik met kom. Een kleine kandelaar.

Ja, dit was allemaal prima zo.

Hij richtte zijn blik nu op het kale peertje aan het plafond dat de kamer verlichtte. Hij haalde een zakdoek uit zijn zak, pakte de lamp vast en schroefde hem los.

Het was opeens weer bijna helemaal donker in de kamer; het enige licht kwam nog van de overloop.

Perfect.

Nu hoefde hij alleen nog maar hier terug te komen met

zijn trukendoos en de kamer in te richten. De gasten wilden altijd Freddy's slaapkamer zien. De plek waar de moord was gepleegd! En Basil wist precies welke valstrikken hij moest zetten om ze flink schrik aan te jagen, waarna ze het beschaamd uitschaterden.

Hij legde de lamp voorzichtig op de ladekast, draaide zich om en liep naar de deur.

Daarna trok hij de deur zachtjes achter zich dicht.

Hm, de scharnieren konden wel wat harder piepen – hij moest niet vergeten daarvoor te zorgen.

Maar verder leek alles in orde zo. Perfect zelfs.

Hij draaide zich om en stapte weg van de deur en liep over de kale overloop in de richting van de smalle trap die van de bediendevertrekken naar beneden leidde. Opeens hoorde hij een geluid achter zich.

Het kwam vanuit Freddy's kamer.

Gekreun.

Een pijnkreet.

Hij bleef staan en draaide zich om.

Vreemd. Misschien heb ik het raam niet goed dichtgedaan, dacht hij.

Hij liep terug naar de deur.

'Sorry, Freddy, ik moet even iets controleren, als je het goedvindt.'

Basil opende de deur, zocht de schakelaar weer en knipte het licht weer aan.

Hij liep de kamer door, opende de luiken en controleerde het raam: het zat dicht. Wat het geluid ook geweest mocht zijn, het ging beslist niet om een windvlaag door het raam. Misschien heb ik het me verbeeld, dacht hij. Zijn gehoor was de laatste tijd wat slechter geworden. Iemand beneden misschien, in een slaapkamer daar? Hij trok de luiken weer dicht en liep terug naar de deur.

Dat moest het zijn. Het geluid was van beneden gekomen.

Hij bracht zijn hand weer naar het lichtknopje, deed het licht uit en draaide zich om naar de deur om de kamer te verlaten.

Op dat moment herinnerde hij het zich.

Zijn hart sloeg weer op hol en hij voelde zich zo duizelig worden dat hij onderuit dreigde te gaan...

Ik heb de lamp eruit gehaald.

Ja toch?

Hij draaide zich om en keek naar de ladekast, die nu duidelijk zichtbaar was in het licht dat door de deuropening naar binnen viel.

De lamp lag er niet.

Met bonzend hart richtte hij zijn blik van de kast... naar het plafond.

De lamp zat weer in de fitting en hing aan een blote draad.

Een draad die zachtjes heen en weer zwaaide. De beweging was nauwelijks zichtbaar, maar niettemin onmiskenbaar.

Basil Whistlethwaite slikte, liep langzaam achteruit naar de deuropening, stapte de kamer uit en sloot de deur achter zich.

Hij keek de overloop af in de richting van de trap en keek weer terug naar de deur.

Zijn geheugen hield hem voor de gek, dacht hij. Hij had zich vast ingebeeld dat hij die lamp uit de fitting had gehaald.

Een teken van beginnende dementie. Dat moest het zijn.

Maar voordat hij de trap af liep, draaide hij zich om en maakte nog een opmerking, voor alle zekerheid. 'Sorry, Freddy,' mompelde hij, 'als ik je gestoord heb. Maar ik moet nu eenmaal mijn boterham verdienen. En ik... ik weet geen andere manier.'

Daarna liep hij naar beneden om de voorbereidingen voor het jaarlijkse victoriaanse halloweendiner van The Bell af te ronden.

3. Een knal in de nacht

Joan Buckland schonk zichzelf nog een glas rioja in en tikte haar zus bruusk op de arm. ‘Nou, ik kruip zeker niet achter het stuur. Al helemaal niet na dit glas. En jij?’

Ze zag dat Jen haar eigen glas pakte en dat in één teug leegde.

‘Zeg, dit Spaanse bocht is nog niet eens zo slecht,’ zei Jen, terwijl ze de fles pakte en haar eigen glas bijvulde. ‘Droog, helemaal niet fruitig!’

‘Nog beter als je weet dat het gratis is.’

‘Niet echt gratis.’

‘Inclusief dan.’

‘Eerder best exclusief!’

Joan lachte en haar tweelingzus lachte mee. Hoewel ze de hele dag samen in het familiebedrijf werkten – de tolbrug van Cherringham – genoot Joan ervan dat ze nog altijd gezellig samen konden kletsen.

In dit hele rottige dorp is verder niemand zo grappig als wij, dacht Joan. Of zo slim.

‘Dan wordt het een taxi,’ zei ze. ‘Het mag wat kosten!’

‘En morgen uitslapen,’ zei Jen.

‘Thee en toast – in bed!’

‘Zondagskranten!’

‘Zalig!’

Joan hield haar glas omhoog en klonk met dat van Jen. ‘Ad fundum!’ zeiden ze samen en ze lachten opnieuw.

Joan tuurde de zaal rond. Wat zag het er allemaal prachtig uit. De tafel glinsterde in het warme kaarslicht. Het haardvuur loeide. De gesprekken waren luid en opgewekt. De flinkerende kaarsen in de kroonluchter boven hun hoofden brandden prachtig.

Elke gast was voor de gelegenheid gekleed: de heren in rok-kostuum, de dames in avondjurken. En zij en Jen vormden geen uitzondering; ze droegen bij elkaar passende fluwelen jurken met prachtige sieraden die ze uit de oude verkleedkist tevoorschijn hadden gehaald. En ook nog veren in hun haar! Bijpassende lange handschoenen! Echte victoriaanse dames!

Tot nu toe had het victoriaanse halloweendiner haar verwachtingen beslist overtroffen.

Ze was hier eigenlijk met tegenzin naartoe gegaan. Toen Jen haar voor het eerst de advertentie voor het spookdiner in de *Cherringham Gazette* had laten zien, had ze visioenen gehad van die afschuwelijke televisieprogramma's met veel te enthousiaste jonge kerels die door kelders dwaalden, overal infraroodcamera's op richtten en veinsden dat ze contact hadden met 'de overledenen'.

Een hoop onzinnige flauwekul.

Dit was echter een veel chiquere aangelegenheid gebleken. De spokenjager zelf – Whistlethwaite – was natuurlijk absoluut een oude dilettant. Maar goed, hij wist wel precies de juiste hoeveelheid ironie in het geheel te brengen, zodat je wist dat hij ook wel wist dat jij wist dat het allemaal schijn en bedrog was.

Hoewel, het was eigenlijk helemaal niet alleen schijn en bedrog.

Joan en Jen hadden de eerste helft van de avond stilletjes zijn techniek ontleed en gespeculeerd over de precieze aard van de trucs van de oude showmaster. De meeste waren nogal evident voor hun geofefende en achterdochtige ogen. Zij en haar zus waren dol op misdaadromans – en met zijn tweeën waren ze uitstekend op de hoogte van alle vaste ingrediënten. Mechanisch, digitaal, psychologisch... En ze moesten toe-

geven: Whistlethwaite was goed – heel goed. En een echte verhalenverteller.

Bij de gerookte zalm vertelde hij hun het gruwelijke verhaal van de arme Freddy Rose, die een eeuw geleden op een winderige halloweenavond vermoord was aangetroffen, met een mes tussen zijn ribben en een onleesbare boodschap in bloed op de kale vloerplanken.

Heerlijk!

Iedereen aan tafel had gezwegen bij de gedachte aan die verschrikkelijke victoriaanse avond, alsof de tijd simpelweg stil was blijven staan.

Whistlethwaite was achter hen door de eetzaal geschuifeld, had zich af en toe naar voren gebogen om iets in een oor te fluisteren of had met zijn hand op tafel geslagen om een dreigende sfeer op te roepen rond die arme Freddy Rose, terwijl de klok sloeg...

‘Ja, dames en heren, precies deze klok die u op de schoorsteenmantel ziet.’

En even later, op het moment dat zijn verhaal tot een climax kwam, was er plotseling een raam opengewaaid, zodat de meeste kaarsen waren gedoofd, en was er een spookachtig gekreun te horen vanuit de plotselinge duisternis.

Wat een perfecte timing!

De zussen hadden geglimlacht om het gegil van alle andere dames. Al snel waren de kaarsen weer aangestoken en had vrolijk gebabbel en gelach weer de overhand gekregen.

Voordat het hoofdgerecht werd geserveerd, was het giechelende gezelschap naar de kelder geleid, waar sommigen een spookachtige verschijning hadden gezien die voor het licht wegvluchtte.

Nog meer aanstellerige kreten.

Heel gewiekst!

Toen de pudding werd binnengebracht en Whistlethwaite had verteld over het mislukte onderzoek – en de roemruchte verschijningen van Freddy door de jaren heen – was er muziek van een onzichtbare viool te horen geweest, die op mys-

terieuze wijze door de eetzaal leek te bewegen.

Dat... was klassiek.

Een ijzige stilte had zich van de tafel meester gemaakt, die Joan en haar zus kippenvel bezorgde.

Nog meer gilletjes en gelach.

Heerlijk!

Daarna waren ze in colonne de trap op gegaan naar de oude zolderkamers, de vertrekken van de bedienden, om de plek van de moord met eigen ogen te aanschouwen.

Eén oude baas had bijna een hartaanval gekregen toen ze de krakende deur van Freddy's kamer openden – hij had zijn eigen gedaante in een spiegel aangezien voor het spook zelf!

Whistlethwaite had zich bij Freddy verontschuldigd dat ze hem stoorden en sommige gasten hadden gezworen dat ze gehoord hadden dat Freddy antwoordde.

Nadat ze allemaal van de slaapkamer de gang op waren gelopen, hadden ze een enorme klap vanuit de kamer gehoord. Whistlethwaite was teruggegaan en had de deur geopend, en toen hadden ze gezien dat de victoriaanse kruik aan gruzelementen op de vloer lag.

‘Hoe heeft hij dat gedaan?’ had Joan stilletjes aan Jen gevraagd, maar haar zus had haar schouders opgehaald. Voor het eerst die avond had ze gemompeld: ‘Ik weet het niet.’

Hij mocht dan wel een ouwe baas zijn, op dat moment had Joan bijna geloofd dat de oude goochelaar – want dat was vast ooit zijn beroep geweest – oprecht bang was geweest. Hij was begonnen de rommel op te ruimen, had zich bedacht en hen weggejaagd van de deur, die hij stevig achter zich had dichtgetrokken.

Na terugkeer in de privé-eetzaal hadden ze zich tegoed gedaan aan kaas, druiven, port, cognac en koffie en leek hun gastheer weer bij zijn positieven te zijn gekomen. Joan keek naar hem terwijl hij zich zelfverzekerd rond de tafel bewoog en vrolijk kletsend de beminnelijke gastheer speelde. Die ouwe krijgt vast een percentage van de baromzet, dacht ze. Dat kan niet anders.

‘Hier komt de port, Joan, meid,’ zei Jen, en Joan draaide zich naar haar zus toe om de fles te pakken.

‘Zou ik dat wel moeten doen, denk je?’

‘Ik zou niet weten waarom niet. Jij wel?’

Joan wist het ook niet.

Ze schonk zichzelf nog een glas in en gaf de port door naar haar linkerkant.

Basil Whistlethwaite liet zijn arm onder de tafel zakken en keek discreet op zijn horloge: vijf voor twaalf.

Perfect.

Hij keek met diepe voldoening de tafel rond. Zijn gasten zaten nog steeds te kletsen en de vele lege glazen voor hen getuigden van een geslaagde avond.

En er ligt ook nog een mooie bonus in het verschiet, dacht hij.

Al zijn ‘apparaten’ hadden perfect gefunctioneerd: zijn groepje had op alle juiste plekken kreten geslaakt en gelachen.

Er had slechts één kink in de kabel gezeten: die stomme kruik die in de slaapkamer kapot was gevallen. Hoe had dat kunnen gebeuren?

Misschien had een van de gasten hem onwillekeurig verplaatst en was de tocht door het sluiten van de deur net sterk genoeg geweest om de kruik van de ladekast te laten vallen?

Hm, niet erg waarschijnlijk.

Maar er was toch geen andere verklaring, of wel soms?

Hij moest er in alle rust met Lawrence over praten onder het genot van dat glas whisky waar hij zo naar uitkeek. Die kruik was waarschijnlijk best wat waard geweest. Misschien moest de verzekering eraan te pas komen. Tenzij Lawrence er niet moeilijk over deed... Misschien kon hij het beter niet tegen Crispin zeggen. Hij hoefde het niet te weten. Maar goed.

Hij keek nog eens op zijn horloge. Twee voor twaalf.

Tijd voor het ritueel.

Het laatste special effect zou hun de adem benemen van

angst, en daarna zouden ze schaterlachend naar hun auto's en taxi's lopen. Of slaapkamers, als ze dapper genoeg waren geweest om een kamer voor de nacht in het 'spookhotel' te boeken.

Hij stond op en tikte met zijn mes op een glas om iedereen tot stilte te manen.

'Dames en heren! Beste vrienden! Beste partners in de geestenwereld!'

De gesprekken verstomden en er klonk gelach, iedereen was behoorlijk teut. Uiteindelijk was het stil en had hij de aandacht.

Hij keek de eetzaal rond.

Iedereen keek hem aandachtig aan.

Tijd voor de verrassende wending...

'Zoals u weet, beste dames en heren, zouden we hier niet zijn zonder die arme Freddy Rose, die lang geleden op een donkere halloweenavond zoals deze aan zijn eind kwam. Hij was het slachtoffer van een monsterlijke moordenaar, die nooit de prijs heeft betaald voor zijn gruwelijke misdaad...'

Basil pauzeerde, en inderdaad, daar klonk als in een pantomime het verwachte gesis rond de tafel.

'Ja, begrijpelijk dat u uw afkeuring laat blijken. Want moord is iets duisters en duivels. En een ongestrafte moordenaar is een belediging voor alle zielen die rond het middernachtelijk uur ronddwalen en gerechtigheid eisen.'

Precies op dat moment hilde de wind om het raam.

Wat een timing, dacht Basil, en hij zag een golf van angst langs de tafel trekken – sommige gasten beefden zelfs!

'Het middernachtelijk uur, zeker,' ging hij verder. 'Want het was op slag van middernacht in die vreselijke nacht lang geleden dat Freddy's ijzige doodscreet de rust in deze herberg wreed verbrak. Precies om middernacht ging Freddy's ziel heen, maar niet naar de hemel, noch naar die... andere plek...'

Hij hoorde enig gegrinnik – precies wat hij wilde.

'Nee. Freddy's ziel bleef smartelijk achter en doolt sindsdien wanhopig rond in de kamers, als een spookachtige enti-

teit, wachtend tot – nee, eisend dat zijn moordenaar ontmaskerd wordt en voor zijn misdaad boet.’

Er klonken ingehouden kreetjes van afkeuring in zijn gehoor.

De klok begon te slaan.

‘Midernacht! Het moment is bijna aangebroken! Vult allen uw glazen voor onze laatste toast!’

Hij zag dat de gasten haast maakten om de wijnglazen te vullen en keek snel weer op zijn horloge – de secondewijzer tikte richting middernacht met elk slag van de klok op de schoorsteenmantel.

Nog tien seconden.

Hij kon zien dat ze klaar waren.

Dit moest tot op de seconde nauwkeurig gebeuren; je kon met die stomme digitale timers niet sjoemelen...

Het hoogtepunt van de hele avond!

De toast op Freddy – en elke kaars in de zaal zou tegelijkertijd worden uitgeblazen, zodat slechts een absoluut angst-aanjagende, totale duisternis restte.

Hij telde de seconden in gedachten af.

Vijf, vier, drie...

‘Op Freddy!’ zei hij, terwijl hij zijn glas hoog boven zijn hoofd hief, in de richting van de grote kroonluchter.

‘Op Freddy,’ riepen de gasten, die eveneens het glas hieven.

Basil keek naar ze terwijl ze de wijn achteroversloegen.

Maar op dat moment...

In plaats van dat de kaarsen allemaal doofden – zoals de bedoeling was – klonk er een afschuwelijk krakend, kreunend geluid, recht boven hun hoofden – een vreselijk lawaai, meende Basil.

Alsof de poorten van de hel zelf opengingen...

En hij zag dat de kroonluchter – met de honderden zware glazen druppels die glinsterden en fonkelden in het licht – van het plafond omlaagviel en op de tafel uiteenspatte, waarbij glasscherven alle kanten op schoten en de gasten ontzet hun toevlucht zochten in de vier hoeken van de kleine eetzaal.

Verschenen in de Cherringham-serie van
Matthew Costello en Neil Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel
Een fatale val
Het laatste raadsel
Een dodelijk plot
De verdwenen toerist
Een schim uit het verleden

E-book januari 2025

Dit is het negentiende deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *Ghost of a Chance*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2015/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7902 0

ISBN luisterboek 978 90 261 7903 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.